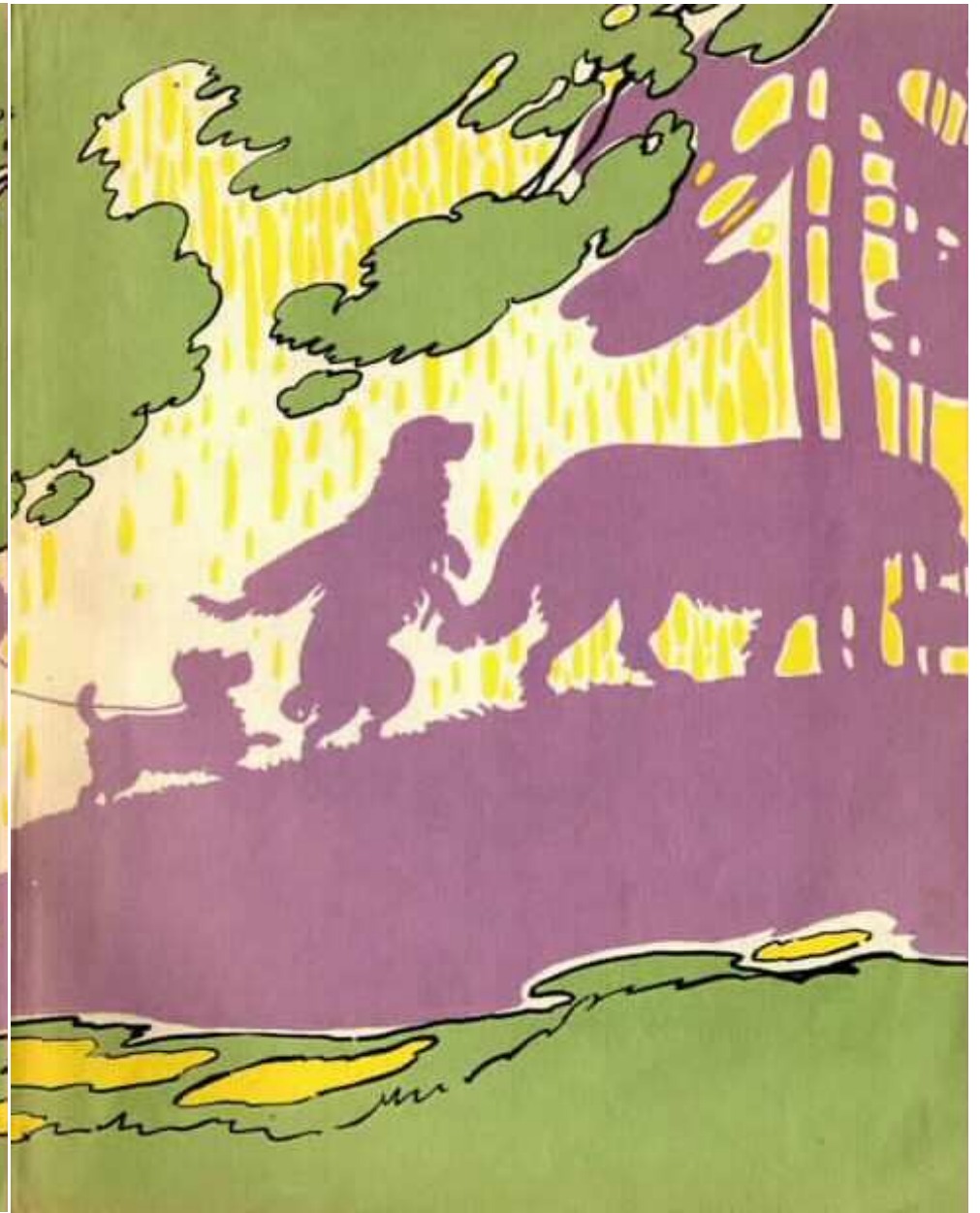

הבלון האדום הקטן

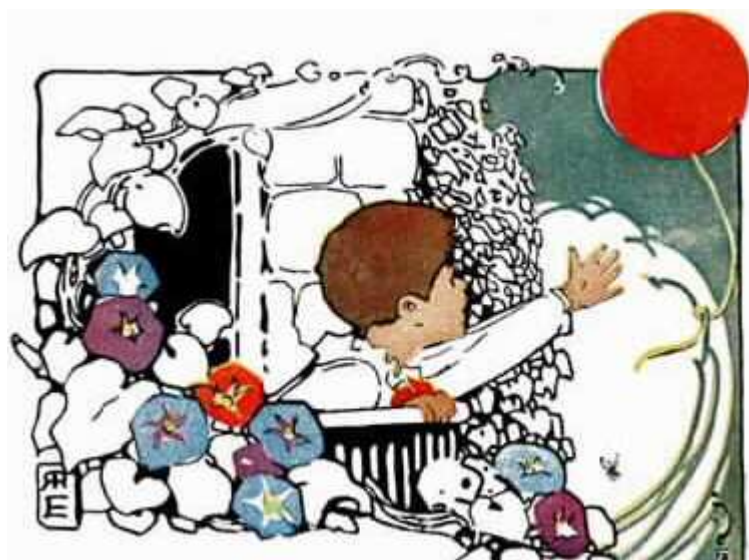
כתבה קרולין הופמן

ציירה רחל ה. אלמר

יום אחד, שהנסיך רוני שיחק עם הבלון, ונתן לו לעוף דרך החלון ואחר כך משך אותו בחזרה. אבל פתאום יתוש עקץ את ידו, ולפני שהספיק לחשוב מה הוא עושה,

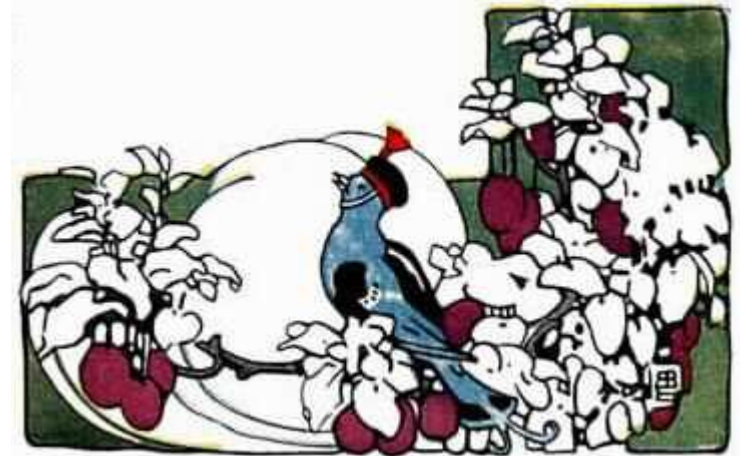
הוא עזב את החוט והבלון האדום הקטן עף לשמיים. הוא הגביה עוד ועוד, עד שנעלם לגמרי בין העננים. הנסיך רוני בכה מאוד, ובאותו זמן עברה ליד חלון ציפור קטנה. היא ראתה את

היה היה פעם נסיך בשם רוני. כל החדרים בהם גר היו מלאי צעצועים, כי כפי שאתם יודעים לנסיכים יש הרבה צעצועים. אבל הצעצוע האהוב ביותר על רוני היה בלון קטן ואדום. זה היה הבלון היחידי שהוא ראה אי-פעם כי ממלכת המלך אבא שלו

הייתה רחוקה מאוד ואבא של אנשים במיוחד כדי להביא את הבלון מארץ אחרת.

הנסיך בוכה, התיישבה על ענף של עץ סמוך ושאלה מה קרה לו.
הנסיך רוני הסביר לציפור שהבלון האדום הקטן שלו הלך לאבוד, ושזה היה הבלון היחידי בכל הממלכה. הוא אמר שלא אכפת לו מכל הצעצועים שממלאים את החדרים שלו, כי אף אחד מהם לא היה לו יקר יותר מהבלון האדום הקטן.

"אבל זה לא נכון" ענתה הציפור "גם לכלב החום הקטן יש בלון, רק שזה בלון סגול."

שים לב, הוא עובר מדי פעם ליד הפשפש הכחול.
למחרת עמד הנסיך רוני ליד הפשפש הכחול וראה את כל אלה שעברו שם, אבל הכלב החום הקטן לא בא.
וגם ביום הבא הוא השגיח והשגיח ליד הפשפש הכחול אבל הכלב החום הקטן לא בא.
וביום השלישי הוא השגיח והשגיח וראה ליד הפשפש הכחול, ומה אתם חושבים שראה?
לא תוכלו לנחש, כי ליד הפשפש עבר כלב שחור גדול, וכלב לבן מקורזל ואחריהם כלב חום קטן. והוא היה ממש גור כלבים.
הכלב השחור הגדול נשא סל, והכלב הלבן המקורזל נשא צעיף מנומר והכלב החום הקטן החזיק בשיניו חוט של בלון קטן וסגול.
"לאן אתה הולך, כלב שחור וגדול?" שאל

הוא והכלב השחור הגדול אמר בנועם:
"בוא רוני."

ואז הנסיך רוני רץ לאמו המלכה כדי לקבל
את רשותה. היא הכינה לו תיבה קטנה

הנסיך רוני.
"אני הולך לפיקניק ביער קני הציפורים"

ענה הכלב השחור והגדול.
"האם אוכל ללכת איתך?" שאל בנימוס
הנסיך רוני, כשהוא מביט על הבלון הסגול
הקטן של הכלב החום הקטן.
אז הכלב השחור הגדול הביט על הכלב
הלבן המקורזל, והכלב הלבן המקורזל
הביט על הכלב החום הקטן והכלב החום
הקטן הניד ראשו. הוא לא יכול היה לדבר,
כי אז הבלון הסגול הקטן היה משתחרר
ועף לשמיים.
אז הכלב הלבן המקורזל הניד בראשו אף

היער שבקצה שדות הארמון.
"האם זה היער קני הציפורים?" שאל רוני,
והכלב החום הקטן החזיק את חוט הבלון
הסגול הקטן שלו חזק בין שיניו ונד
בראשו.

הכלב השחור הגדול שם את הסל תחת
עץ גדול, והכלב הלבן המקורזל פרש את
הצעף המנומר על הדשא כדי שכולם יוכלו
לשבת עליו ורק הכלב החום הקטן עמד
עם חוט הבלון מוחזק בין שיניו והסתכל
על הנסיך רוני.

ועם מפתח זהב, ואמרה לו ללכת למזווה
ולמלא אותו בדברי אוכל טובים לפיקניק.
רוני הכניס לתיבה קצת ריבה, ואגוזי מלך
ועוגה מאוד, מאוד טעימה ובקבוק קטן של
לימונדה. אחר כך נישק לאמו לפרידה
והבטיח לחזור לפני שקיעת השמש.

ואז רץ למקום בו חיכו לו הכלב השחור
הגדול, הכלב הלבן המקורזל והכלב החום
הקטן, וארבעתם ביחד יצאו לדרך.
הם רצו מעבר לאחו ובשביל קטן לתוך

למה, לדעתכם הוא התכוון?
הנסיך רוני לא ידע, אך הוא רצה מאוד
להחזיק את הבלון של הכלב החום הקטן,
לכן שאל אותו בנימוס: "האוכל להחזיק

את החוט בשבילך?"
עדיין הכלב החום הקטן לא אמר דבר.
וכשרוני נזכר איך עזב את החוט של הבלון
שלו, וזה ברח לשמיים, הבין למה מתכוון

הכלב החום הקטן ואז שאל: "אולי אוכל
לקשור את החוט לשיח בשבילך?"
אז הכלב החום הקטן נד בראשו והנסיך
רוני לקח את החוט מפיו של הכלב החום
הקטן והחזיק אותו טוב-טוב בידו. ואז
קשר את החוט לשיח, כדי שהבלון הסגול
הקטן לא יוכל להשתחרר ולעלות לשמיים
אל בין העננים. ותוכלו להיות בטוחים
שהוא קשר אותו בהקפדה רבה.
"תודה" אמר הכלב החום הקטן, אחרי
שפתח וסגר את פיו מספר פעמים ולקק
את שפתיו.
"בבקשה!" ענה רוני.

הוא היה נעים ונימוסי אך קשה לומר
שהיה מאושר. הוא חשב כל הזמן על
הבלון האדום הקטן שלו, איך שזה חמק
מידיו ועף מעלה, מעלה עד העננים.
ובסוף אמר: "פעם גם לי היה בלון, בלון
אדום."

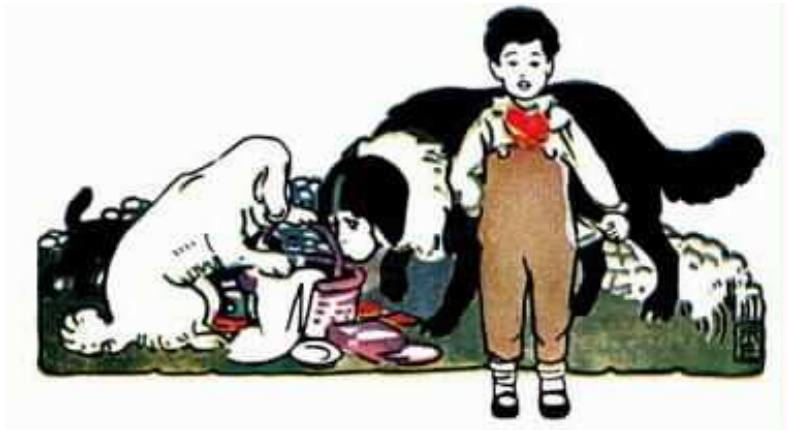
מופתע מאוד, מאוד.
"היה לך?" שאל הכלב החום הקטן,
מופתע יותר מהאחרים.

רוני היה עצוב מאוד אבל הכלב החום
הקטן אמר: "תספר לנו על כך."
הם כולם התיישבו על הצעיף המנומר
והנסיך רוני סיפר להם את כל הסיפור.
איך החזיק את החוט של הבלון בידו
כשזה התעופף מחוץ לחלון, ואיך יתוש
עקץ אותו והוא עזב את החוט, והבלון
האדום הקטן עף חופשי אל השמיים
ונעלם בין העננים.
כשהוא גמר את הסיפור אמר הכלב
השחור הגדול: "זה חבל."
והכלב הלבן המקורזל אמר: "זה באמת
חבל מאוד."
והכלב החום הקטן אמר: "אל דאגה,
אנחנו נעלה ונתפוס אותו."

"היה לך?" שאל הכלב השחור הגדול
מופתע מאוד.
"היה לך?" שאל הכלב הלבן המקורזל

והתחיל לרוץ מסביב לשיח אליו היה קשור
הבלון הסגול הקטן.
"אנו יכולים לאכול עכשיו" אמר הכלב
השחור הגדול.
"אנו יכולים לאכול עכשיו" אמר הכלב
הלבן המקורזל, שניהם הביטו בתיבת
העור של הנסיך רוני, והתחילו לפתוח את
הסל שלהם.

רוני לקח את התיבה שלו ורצה לפתוח
אותה עם מפתח הזהב שנתנה לו אמו
המלכה, אך כשהכניס את ידו לכיס,
המפתח לא היה שם!

"איך תוכלו לתפוס אותו?" שאל רוני
"הסבר לי איך."
אבל הכלב החום הקטן הביט בסלי
האוכל. "חכה ותראה" אמר "עלית
הבלונים באה מיד אחרי הארוחה."

"אך, אך, אז תהיה עליה של בלונים?"
קרא הנסיך רוני.
"כמובן" ענה הכלב החום הקטן "בשביל
זה באנו הנה."
ומי יעלה איתם?" שאל הנסיך רוני.
"רק חכה ותראה" ענה הכלב החום הקטן

"שלח את הזחל הצהוב" הציע הכלב הלבן המקורזל.

"לא, הוא יתחמם מדי אם ימהר"
"אז את מי לשלוח?" שאל שוב רוני.
"שלח את החרגול כמובן" אמר הכלב החום הקטן.

והוא קרא לחרגול שעבר שם בקפיצות גדולות ואמר לו ללכת לארמון ולקחת את מפתח הזהב לתיבה היפה של הנסיך רוני. והחרגול יצא מיד: הופ-הופ-הופ אל הארמון, ושם מצא את המפתח של הנסיך רוני מונח על אדן החלון.

החרגול לגם קצת ממיץ האוכמניות שנתנה לו המלכה כדי לקררו אחרי הריצה המהירה. המלכה קשרה לו את המפתח חזק לגבו והוא חזר בקפיצות ליער קני הציפורים: הופ-הופ-הופ.

הוא מהר מאוד הגיע לעץ שתחתיו ישבו הכלב השחור הגדול והכלב הלבן

ואז נזכר כי הוא שם אותו על אדן החלון קשה רץ לנשק את אמו לפרידה.

"אז מה אעשה עכשיו!" אמר רוני.
"מה הוא יעשה עכשיו?" שאל הכלב השחור הגדול.

"מה הוא יעשה עכשיו?" שאל הכלב הלבן המקורזל.

"שלח להביא אותו מיד" הציע הכלב החום הקטן, כשהוא מקפץ.

"אך את מי אשלח?" שאל רוני.
"שלח את החילזון החום" הציע הכלב

השחור הגדול.
"הוא איטי מדי" אמר הכלב החום הקטן.

המקורזל והכלב החום הקטן. הם ישבו על הצעיף המנומר כשלידם, קשור לשיח

התעופף הבלון הסגול הקטן.
הנסיך רוני הוריד את מפתח הזהב מגבו של החרגול ופתח את תיבת הארוחה היפה שלו. וממנו הוציא את הריבה ואת אגוזי המלך ואת העוגה הטובה ביותר ואת בקבוק הלימונדה. הוא נתן לחרגול כוסית קטנה של הלימונדה כתמורה למילוי

שליחותו. החרגול הודה לרוני ויצא לדרך לעניינים שלו, הופ-הופ-הופ, ומיד כבר לא ראו אותו.

ואז הכלב השחור הגדול והכלב הלבן המקורזל והכלב החום הקטן ונסיך רוני והתיישבו לארוחה ואכלו, וזה היה טעים מאוד.

כאשר הכלב השחור הגדול והכלב הלבן המקורזל והכלב החום הקטן והנסיך רוני גמרו לאכול את הכל שהיה בתיבתו של רוני ובסל של הכלב השחור הגדול ושתו את כל הלימונדה, שאל רוני את הכלב הלבן המקורזל:

"ומי יעלה לאוויר עם הבלון הסגול הקטן?" אבל הכלב החום הקטן רץ סביב השיח שאליו היה קשור הבלון הסגול הקטן ורק אמר: "חכה ותראה."

אז הנסיך רוני ישב וחיכה. ואחרי שהכלב הלבן המקורזל אסף את כל השאריות

וניער את הצעיף המנומר הוא שם את
התיבה ואת הסל תחת העץ, כדי לקחת
אותם חזרה. ואז שלושת הכלבים שמו את
אפיהם ביחד ונבחו ונבחו ונבחו.

הקול שלהם נשמע חזק מאוד ורוני תהה
למי הם קוראים אך לפני שעוד הספיק
לשאול, ניצץ משהוא באוויר ותוך רגע
עמדה לפניו קבוצה גדולה של אנשים
קטנים, לבושים כולם בירוק.

"מתי הם מתחילים?" שאל הכלב השחור
הגדול ו"מתי הם מתחילים?" שאל הכלב
הלבן המקורזל ו"מתי הם מתחילים?"
שאל הכלב החום הקטן שהתחיל למשוך
את החוט שבו היה הבלון הסגול הקטן
קשור לשיח.

"אצטרך עוד לקטון הרבה עד שאוכל
ללכת" אמר הכלב החום הקטן. רוני חשב
שזה באמת ייקח הרבה זמן ושהוא לא
יראה איך שעולים בבלון. אבל אחד

והוא לידה נראה גדול כמו אדם.
"כמה שתרצה לקטון?" היא שאלה את
הכלב חום הקטן. "אני רוצה לעלות לעננים
עם זה, בקשה" ענה הכלב חום הקטן
והצביע על הבלון הסגול הקטן.
"וגם אתה רוצה לעלות?" היא שאלה את
רוני.

"או כן, אלא רק אם אוכל לחזור לאמא
לפני שקיעת השמש."

ואז הגברת הושיטה את ידה והורידה ענף
קטן של שרך, רק שהוא בידה נראה כמו
עץ גדול. היא עלתה שוב על הדבור שלה
וזה העלה אותה גבוה, וטפחה קלילות
שלוש פעמים על ראשו של הכלב חום
הקטן עם השרך. היא גם טפחה בעדינות
על ראשו של רוני ושניהם התחילו לקטון
ולקטון עד שהיו קטנים מספיק כדי לעלות
עם הבלון הסגול הקטן.
ואז ראו שהאנשים הקטנים הכינו סל

מהאנשים בירוק (ואלה היו באמת אנשים
מאוד קטנים) שאל את האחרים: "איפה
פיפיי?"
"היא מאחרת" ענו האחרים, אבל באותו

הרגע הופיעה גברת, הקטנה ביותר שניתן
לחשוב, והיא רכבה על דבור. היא ירדה
מהדבור ונעמדה לפני הכלב החום הקטן

מגבעולי דשא וחיברו אותו לבלון הסגול

הקטן והכל היה כבר מוכן להפלגה.
ואז הכלב חום הקטן שהיה כבר קטן
באמת ורוני ושלושה מהאנשים הקטנים

עלו לסל. אז הכלב השחור הגדול שחרר
את הבלון מהשיח והם התרוממו בו,
כשפיפיי רוכבת לידם על דבור ומחזיקה
חבל דק כדי לכוון את הבלון.

הכלב השחור הגדול והכלב הלבן
המקורזל עמדו בקצה יער קני הציפורים
והביטו אחריהם. הם טסו וטסו באוויר צח,
כחול ונעים. אבל אז אמר אחד האנשים
הקטנים: "אני רואה ענן גדול". גם האיש
הקטן השני אמר "גם אני רואה ענן גדול.
והאיש השלישי שאל: "אם ירד גשם, מה
נעשה?"

אבל הכלב חום הקטן לא דאג כלל. הוא
הושיט את כפו וטפח על גבו של הדבור.
פיפיי משכה בחבל שהחזיקה וכוונה את
הדבור ובקרוב הם עברו לאזור מלא שמש
ואף טיפת גשם לא נפלה עליהם.
הם ישבו שם וצחקו וחיכו שהגשם יפסק.
והם הביטו איך טיפות גשם נופלות לאט

"הנה הבלון האדום הקטן שלו!"
אבל הכלב חום הקטן אמר: "פיפיי תעזור
לנו להשיג אותו. והם באמת התחילו

לרדוף אחריו כל כך מהר שהכנפיים של
הדבור זמזמו כמו סביבון רועש.
הם היו כבר קרוב לבלון האדום הקטן אך

ויותר לאט עד שכל הענן התרוקן ובמקומו
הופיעה קשת בענן נהדרת.

אך כשהקשת כבר החווירה ונעלמה הם
ראו גם דבר מה אחר. מה אתם חושבים
שזה היה?

זה היה הדבר שרוני רצה ביותר, הבלון
האדום הקטן שלו, עף בשמיים עם חוט
הזהב שלו משתפל מטה. הענן האפור
הסתיר אותו כל הזמן.

"הו, הבלון האדום הקטן שלי" קרא רוני.
והאנשים הירוקים הקטנים קראו אף הם:

הירוקים הקטנים מחו כף ורוני צחק וצחק
כי היה כל כך מאושר. ורק הכלב חום
הקטן לא צחק כלל. הוא החזיק את חוט
הבלון חזק אבל הוא כשכש בזנבו כל כך
חזק שכמעט והפך את סל גבעולי הדשא.

אבל תוך כדי הצחוק הם שמעו מישהו
קורא והביטו למטה. ואמנם, שם בצמרת
העץ ישב סנאי אדום וקרא בכל כוחו
וחיפש סביב בעיניו. אחרי שקרץ ומצמץ
הוא ראה בסוף את רוני, התיישב בשקט
על ענף ואמר: "רוני, רוני באתי מביתך.
אמך המלכה רוצה שתחזור."

באותו הרגע משב רוח תפס אותו והעיף
אותו מהר כל כך שרוני חשב כבר שלא
ישיגו אותו לעולם.
אבל כשהוא כבר היה מיואש לגמרי, הרוח
שינתה את דעתה תפסה גם את הבלון
הסגול הקטן עם האנשים הירוקים והכלב
חום הקטן ורוני והעיפה גם אותם מהר
מאוד. וכנפי הדבור נעו כל כך מהר וזמזמו
כל כך שלא ניתן כלל לתאר.
הבלון האדום הקטן נראה מאוד קרוב ורוני
היה מאושר. הם היו כבר מתחת חוט
הזהב ורוני הושיט את ידו, אך לא הצליח
לתפוס אותו. גם האנשים הקטנים
הירוקים ניסו לתפוס את החוט ולא
הצליחו. אבל אז הכלב חום הקטן חיכה
ופתאום הלסתות נעו טפ-טפ והחוט
הזהוב של הבלון האדום הקטן היה כבר
מוחזק חזק בין שיניו.
פיפיי על הדבור מחאה כף והאנשים

הכלב חום הקטן ורוני הודו לפיפיי על
הטיסה הנהדרת והיא עזבה על הדבור
שלה תוך נפנוף לכולם.
עכשיו הכלב השחור הגדול והכלב הלבן
המקורזל והכלב חום הקטן ורוני אספו את
הסל ואת הצעיף המנומר ואת התיבה עם
מפתח זהב. הכלב חום הקטן לקח בשיניו
את חוט הבלון הסגול הקטן ורוני לקח חזק
בידו את חוט הבלון האדום הקטן
ושלושתם יצאו חזרה הביתה ולאמא של
רוני

רוני הביט בשמיים ואמנם השמש עמדה
כבר לשקוע. ואז כאשר הכלב חום הקטן
מחזיק את הבלון פיפיי על הדבור שלה
כוונה את הבלון הסגול הקטן חזרה אל
יער קני הציפורים. שם הם מצאו את
הכלב השחור הגדול והכלב הלבן
המקורזל ממתינים להם, כשהכלב הלבן
המקורזל כבר עטף את עצמו בצעיף
המנומר, כי היה כבר קריר.
כשפיפיי הנחיתה את הבלון האנשים
הירוקים הקטנים קפצו ממנו בצחוק גדול.
אבל רוני והכלב חום הקטן חיכו שפיפיי
תעשה אותם גדולים כמו קודם.
הפעם פיפיי התכופפה כשהיא עדיין
יושבת על הדבור, קטפה ניצן של פרח
וטפחה לכלב חום הקטן שלוש פעמים על
הראש. אחר כך גם טפחה לרוני שלוש
פעמים על הראש ושניהם התחילו לגדול,
עד שנעשו גדולים כמו קודם.

